

Daniel Jonsson, men då Nilsson här till vore alldeles oskyldig så hade han icke kunnat äga minsta skäl till att söka röja Boston ur vägen. Angående baggen hade svar. och Boston visserligen råkat i ordväxling, men denna hade i alla fall slutat med att de kommit överens om att "dricka förlikning" och vara vänner, för vilket ändamål de "salat" till förlikningsskålen. Detta hade skett dagen innan B. dödades. Följande dag hade Nilsson skickat den hos honom anställde Gustaf Mårdh efter brännvinet, varpå han fått tillägelse hämta Boston. Denne hade emellertid varit bortgången till svågern, Boman, varför de fortsatt dit.

Mårdh hämtade Boston, medan Nilsson väntade, och dessa överenskommo om att på kvällen sammanträffa till förlikningssammanträde hos Nilsson. Boston, kom också, som avtalat var, och sedan de båda Rydingarna även blivit inviterade till supningen tillbringade de kvällen tillsammans. Under samtalet hade Nilsson, som sade sig veta om att Boston tidigare varit inför domstol sakförd för mened, varnat denne för att vittna falskt i hemgångsmålet mot Nilsson. Vartill Boston, fortfarande enligt den anklagades

uppgift, genmält "att han nog ångrade sig och bure ett helvete inom sitt samvete, som många gånger manat honom att skära halsen av sig". Sedan Nilsson och han där efter några timmar "fridfullt samt språkade", hade främmandet begivit sig av, medan N. gick ut i ladugården för att sköta om sina kreatur. Först senare på kvällen hade N. gått till byn och där erfarit vilket öde som drabbat Boston. Nilsson hade dock, med anledning av B:s yttranden till honom, antagit att det varit fråga om självmord.

Ehuru förhørsprotokollet upplästes, och i trots av att Nils-Petter Nilsson, "både ömt och allvarligt uppmanades att genom en sanningsenlig bekännelse lätta sitt samvete och därigenom möjligen mildra följderna av sitt grova brott" vidhöll han sina uppgifter, men sedan åklagaren anmält att han till vittnen inkallat Carl och Lars Ryding samt Gustaf Mårdh, för att genom deras hörande söka leda brottet i bevis yttrade N. att bemälda vittnen själva förövat mordet och ämnade såsom falska vittnen uppträda till hans fallande samt yrkade att de måtte förbjudas vittna i målet.

På domarens fråga hur Nilsson som själv sagt sig vara ovetande om illgärningen, kunde ha sig bekant vem som begått den, svängde den anklagade om och påstod att nu, sedan de rätta gärningsmännen blivit angivna, ville han sanningsenligt uppge vad han hade sig bekant om Bostons död.

Den anklagade duka upp historier.

Nilsson berättade nu, att han efter någon timmes sysslande i ladugården hade begett sig åt det håll av Trånshults by där Carl Rydings bostad var belägen, i avsikt att skaffa sig en legokarl för följande dag. Kommen i närheten av Rydings hus hade han hört buller och oväsen där inifrån. Han hade då stannat vid norra gaveln en halv timmes tid, varefter han sett Rydings hustru komma springande med sina barn av huset och hört henne klaga över att misshärligheter och slagsmål ägde rum i hennes hem. Kort därpå syntes Carl Ryding komma från sin stallbyggnad springande mot huset i samma ögonblick Boston lämnade detta, varunder Ryding vredgad ropade: "Var är den dj—n, skola vi intet kunna ge honom nog". Lars Ryding visade sig då i nämnda dörr, beväpnad med en "bryggetratt" och tilldelade därmed Boston ett så hårt slag i huvudet att denne genast dignade mot marken varefter Carl Ryding och Mårdh (som kommit ut från huset) med var sitt vedträ givit Boston slag på slag, medan Ryding ropade: "Vi ska bråka honom riktigt." Till sist hade Ryding fattat tag i en mot väggen lutad stång, med vilken han ytterligare våldfört Boston. Det var mycket mörkt och N. kunde därför ej se var slagen träffade. Då domaren erinrade Nilsson om att han, om han verkligen sett våldet, bort avvärja det eller ropa efter folk, svarade N. att han vid våldsgärningen visserligen stått sex å sju alnar från förövarna, men ej vågade ge sig tillkänna av farnåga för att själv våldföras. (Läsaren kan, genom att jämföra dessa uppgifter med vad de utpekade gärningsmännen-vittnena senare anförde, konstatera att Nilssons berättelse stämde överens med verkliga förloppet i de flesta punkter, dock med det icke oviktiga undantaget att det var Nilsson själv som var våldsverkaren.)

Senare på kvällen hade N. händelsevis sammanträffat med Mårdh vilken, fruktande att N. ägde kunskap om brottet, dragit sin kniv och hotat mörda honom om han omtalade Rydings och Mårdhs brottslighet. För att ge mera styrka åt hotet hade Mårdh tillagt att Ryding och han i så fall skulle vittna att Nilsson vore mördaren. Varför Nilsson en kvarts timmes tid stannade utanför Rydings hus "ville han ej förklara". Åklagaren lika väl som Ryding och Mårdh, bestredo Nilssons utsago, som de förmenade innefatta ett försök att genom vittnens jävande slingra sig undan ansvar, varför åklagaren vidhöll sitt yrkande om de instämde

vittnenas hörande samt ytterligare påkallade vittnesmål av hemmansägarna Sven Håkansson och Anders Andersson i Trånshult samt smeden Jonas Petter Carlsson i Lugnet. Den anklagade var genast färdig med nya invändningar mot Ryding och Sven Håkansson, vilkas hörande han tydligen till det yttersta ville söka förhindra. Mot Carl Ryding anmärkte han nu att denna varit häktad och tilltalad för dråp och mot Sven Håkansson att denne straffats för snatteri. Åklagaren upplyste i förra fallet att Ryding väl blivit för en fem-sex år sedan tilltalad för nämnda grova brott men icke kunnat till ansvar föllas.

Beträffande Sven Håkansson hade inhämtats att han år 1840 (alltså för 11 år sedan) tillgripit några bräder och därför dömts för första resan snatteri men, enligt rättens upplysning, sig efter den tiden ärligt och väl skickat, varför jäven lämnades utan avseende. Häremot anmälde Nilsson missnöje till fullföljd i sammanhang med huvudsaken. Mot de båda andra vittnena, som tydligen ansågos mindre farliga, hade svar. inga jäv att anföra.

Nils-Petter var allmänt fruktad.

Först hördes Lars Ryding, en 59 års man "av stark kroppsbyggnad". Han intygade till att börja med att han senaste tiden före Nilssons häktning hört denne yttra hat och ovänskap mot Boston för bagghistoriens skull. Angående supkaset, som fick ett så olyckligt slut, berättade Ryding att Boston börjat gyckla med Mårdh, som han fattade i kragen varvid M., som syntes rörd av spriten, raglat omkull i spiseln och stött sin näsa i blod. Under tiden hade Nilsson tittat in genom stugdörren, men hastigt dragit sig tillbaka, då han fann sig bemärkt. De innevarande började av detta N:s beteende hysa farhågor för att det skulle gå till våldsamheter, varför Carl Ryding tog sin hustru och sitt 3-åriga barn med sig och försvann i mörkret. Strax därpå gick också Mårdh ut, de andra stannade i stugan. Boston, vilken också blivit förskräckt över Nilssons närvaro i trakten, vågade inte gå ut ensam, varför vittnet erbjöd sig att följa med honom. Då nu Ryding, Boston och dennes son, vilken också deltagit i pokulerandet, i nämnd ordning gingo ut i förstugan, hade vittnet sett Mårdh stående vid dörren till höger i byggnaden och då Boston, för att förvissa sig om att ingen person stod utanför, stödde armen mot dörrposten och stack ut huvudet hade vittnet tydligen märkt att Nilsson, som stod bakom dörren, sannolikt med en s. k. bryggetratt som tillhygge, tilldelat B. ett slag i huvu-